

Arrest

nr. 104 678 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2013 waarbij de aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NOORBEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 18 mei 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 december 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker ter kennis gebracht op 19 januari 2011.

1.3. Verzoeker diende via een op 27 januari 2011 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Via een op 3 februari 2011 gedateerd schrijven diende verzoeker een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 april 2011 de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 9 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker ter kennis gebracht op 13 maart 2012.

1.7. Via een op 23 januari 2013 gedateerd schrijven diende verzoekers echtgenote voor verzoeker een aanvraag in om, overeenkomstig de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 februari 2013 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 15 februari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 23.01.2013 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam : [S.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Arm[...]eense

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Eerst en vooral is er geen ondertekende aanvraag van betrokkene zelf. Zijn echtgenote heeft een aanvraag in zijn naam ingediend.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat de echtgenote aanhaalt dat ze hier werkt en met haar gezin in België wil blijven en een toekomst opbouwen, dat haar dochter naar school gaat en goede rapporten en veel vrienden heeft, verhinderen meneer niet om via de voorziene weg de gezinshereniging aan te vragen in het land van herkomst. Het feit dat hij hier illegaal is, heeft hij uitsluitend aan zichzelf te wijten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair play-beginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Eerste onderdeel

Artikel 8 EVRM erkent in hoofde van éénieder het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

De Raad van State heeft er in het verleden aan herinnerd dat :

“une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence, prévue par la loi, dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée; qu'une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales ” (R.v.St., 11 februari 1999, arrest nr. 78.711, R.D.E., 1999, nr. 102, p. 40 e.v.)

(vrij vertaald : “een maatregel van verwijdering van het grondgebied vormt een door de wet voorziene inmenging in het recht van de vreemdeling op eerbiediging van zijn privé-leven, dat een dergelijke inmenging echter slechts toegelaten is voor zover zij een maatregel uitmaakt die, in een democratische samenleving, noodzakelijk is, met name voor de verdediging van de orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken”).

Verzoeker zijn leven is hier, bij zijn echtgenote en zijn dochter.

Een gedwongen uitwijzing zou een fundamentele inbreuk zijn op zijn privé- en familieleven dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Voor de echtgenote van verzoeker is het trouwens onmogelijk om haar echtgenoot te vergezellen naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen, vermits zij dan haar werk zou verliezen.

Bovendien zou dit betekenen dat zijn dochter het lopende schooljaar niet in België zou kunnen afmaken, wat nefaste gevolgen zou hebben voor haar verdere schoolcarrière. Zijn dochter zit namelijk thans in het 6e leerjaar van de basisschool klein atheneum te Tienen.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 8 van het EVRM.

Tweede onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De beslissing vermeldt als enige reden dat "de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud[...] in het buitenland. Het feit dat de echtgenote aanhaalt dat ze hier werkt en met haar gezin in België wil blijven en een toekomst opbouwen, dat haar dochter naar school gaat en goede rapporten en veel vrienden heeft, verhinderen meneer niet om via de voorziene weg de gezins-hereniging aan te vragen in het land van herkomst."

Aangezien de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor verzoeker, dient de motivering consistent en volledig te zijn. In voorliggende zaak kan de motivering van de beslissing, gelet op het gegeven dat deze beslissing verzoeker niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven, niet als afdoend beschouwd worden.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur dient de overheid een beslissing te nemen rekening houdend met alle elementen van het dossier.

Zowel de materiële als de formele motiveringsplicht zijn dus geschonden.

Derde onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald - of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt - aangezien hij zijn beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek en zonder acht te slaan op het gezinsleven van verzoeker.

De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker."

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – volledig, pertinent en draagkrachtig, zodat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoeker stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt, die alle in § 2 van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt en die aantoonde dat hij indien hij zich *“in buitengewone omstandigheden”* bevindt die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen om een aanvraag om toelating tot verblijf in te dienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats, daar waar een dergelijke aanvraag in regel, gelet op artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het herkomstland.

In casu oordeelde verweerder dat de aanvraag van verzoekers echtgenote in naam van verzoeker onontvankelijk is aangezien er geen ondertekende aanvraag van verzoeker zelf is en de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Verzoeker meent dat verweerder zijn situatie kennelijk onredelijk beoordeelde, dat hij de thans bestreden beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek en dat hij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, meer bepaald met het gezinsleven van verzoeker.

Allereerst dient de Raad vast te stellen dat uit het administratief dossier daadwerkelijk blijkt dat verzoeker zelf geen door hem ondertekende aanvraag indiende. Het is verzoekers echtgenote die de aanvraag in verzoekers naam heeft ingediend en ondertekend. Dit wordt niet betwist of weerlegd door verzoeker.

Verzoeksters echtgenote beperkte zich tot de mededeling dat zij in België woont en werkt, dat zij met haar gezin in België wil blijven en dat haar dochter graag naar school gaat, goede rapporten krijgt en veel vrienden heeft.

Verweerder oordeelde dat de door verzoekers echtgenote aangebrachte gegevens, verzoeker op zich niet verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst om het vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk.

Aangezien verweerder uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het gegeven dat verzoeksters echtgenote samen met haar gezinsleden in België wenst te verblijven op zich geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, vormt kan hij niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder heeft nagelaten "*acht te slaan op het gezinsleven van verzoeker*".

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en de motivering van de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat verweerder alle aangevoerde gegevens ter onderbouwing van verzoekers standpunt dat hij zich bevond in een situatie zoals bepaald in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht, zodat verzoekers bewering dat de bestreden beslissing zonder enig onderzoek werd genomen feitelijke grondslag mist.

De Raad dient tevens te benadrukken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder enig element dat werd aangevoerd ter staving van de stelling dat er sprake was van "*buitengewone omstandigheden*" niet in aanmerking nam en dat, gelet op het feit dat verweerder vaststelde dat verzoekers aanvraag niet ontvankelijk was, een verder (ten gronde) onderzoek niet vereist was.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding rekening heeft gehouden met alle elementen die als "*buitengewone omstandigheden*" werden aangevoerd en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.5. Aangezien verzoeker niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt kan voorts geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

4.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden geduid dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen of dat het hem onmogelijk wordt gemaakt om, mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, een gezinsleven in België te ontwikkelen. In dit verband moet worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen. Verzoeker toont daarnaast ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Het gegeven dat verzoeksters echtgenote, die ook de Armeense nationaliteit heeft, in België werkt en het feit dat zijn dochter, die evenzeer de Armeense nationaliteit heeft, in België naar school gaat vormen immers geen hinderpalen om zich elders te vestigen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn echtgenote alleen in België kan worden tewerkgesteld en dat zijn kind geen gebruik kan maken van het onderwijsaanbod in Armenië of een ander land. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker zonder meer toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK